

Cătălina-Bianca Buța

Am scris o carte despre tine

Cuprins

PARTEA I ÎNCEPUTUL · 11

Luni, 11 martie 2019 · 13

Măști, 12 martie 2019 · 22

Miercuri, 20 martie · 27

Joi, 28 martie · 31

Vineri, 5 aprilie 2019 · 39

Sămbătă, 06 aprilie 2019 · 64

Duminică, 07 aprilie 2019 · 67

PARTEA A II-A CĂLĂTORIA: DUREREA · 69

Luni, 08 aprilie 2019 · 71

Măști, 16 aprilie 2019 · 86

Miercuri, 24 aprilie 2019 · 108

Joi, 2 mai 2019 · 124

Vineri, 17 mai 2019 · 135

Sămbătă, 18 mai 2019 · 151

Duminică, 18 mai 2019 · 154

PARTEA A III-A CĂLĂTORIA: VINDECAREA · 157

Luni, 3 iunie 2019 · 159

Măști, 18 iunie 2019 · 166

Miercuri, 3 iulie 2019 · 174

Joi, 18 iulie, 2019 · 184

Vineri, 2 august 2019 · 195

Sămbătă, 31 august 2019 · 202

Duminică, 8 septembrie 2019 · 208

Simt cum inima începe să bată mai repede, în timp ce frânghia invizibilă se strânge în jurul gâtului și-mi accentuează nodul care nu-mi permite să înghit o picătură de salivă. Ultima picătură, pentru că toate celelalte cred că s-au adunat în palme și în tălpile ude, în timp ce gura mea rămâne tot mai uscată și se încleștează. Simt furnicături în tot corpul și probabil o să leșin. De fapt, nu doar o să leșin, ci o să bat la porțile Raiului, să-i rog să mă primească în ciuda a tot ceea ce am făcut și am trăit ori nu am făcut sau trăit. De data asta, chiar mor. Știu că așa am zis de fiecare dată, dar acum cred că e pe bune. Deja văd ce vor scrie pe cruce:

A fost un om nefericit, care se străduia să-i facă pe cei din jurul lui fericiți.

O voce îmi întrerupe imaginația și-mi spune:

— Hei, liniștește-te. Inspiră adânc cinci secunde, ține aerul acolo cinci secunde și expiră adânc alte cinci. E doar un atac de panică. Nu renunța. Nu el te stăpânește pe tine, doar tu îl poți stăpâni pe el. Așa, lasă-l, lasă-l să treacă. Puterea lui vine din interiorul tău, din ceea ce ai trăit și nu ai trăit, din ceea ce ai spus și nu ai spus, din ceea ce ai simțit și nu ai simțit. Bravo, ești bine.

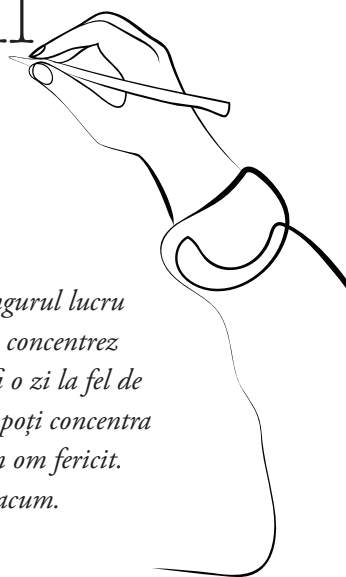
— Sunt bine, repet șoptit, rămasă puțin fără vlagă. Sunt bine... nu am murit. Ba mai mult, sunt mai hotărâtă ca oricând să trăiesc.

PARTEA I

Începutul

Sunt în viață. Când mănânc, acesta este singurul lucru la care mă gândesc. Dacă sunt în mers, mă concentrez doar la mers. Dacă am de luptat, atunci va fi o zi la fel de bună, ca oricare alta, pentru a muri. Dacă te poți concentra mereu asupra momentului prezent, vei fi un om fericit. Viața este momentul pe care îl trăim acum.

Paulo Coelho, Alchimistul

Luni, 11 martie 2019

Soarele intră în cameră fix prin crăpătura de doi centimetri rămasă fără perdea și mi se așează pe gene. Oftez morocănoasă și încerc să mă întorc pe partea dreaptă, când durerea de cap apare din nou. De data asta, e o durere ascuțită, pe care o simt brusc, de la ceafă spre ochiul drept, de parcă tocmai mi-a fost deschisă cutia craniană cu un bisturiu. Poate a ieșit un chirurg de sub pat și s-a hotărât să îmi scoată din minte ultima lună. Două drumuri la urgențe, două investigații RMN, o tomografie computerizată, mii de lei donați celor mai buni cardiologi, neurologi, interniști, iar eu nu am nimic. „Operație reușită, pacient decedat.” Nu știu cum naiba nu a reușit nimeni să îmi pună un diagnostic, când eu și doctor Google am stabilit deja vreo trei. Toate gândurile astea nu îmi permit să mai stau întinsă, așa că îmi sprijin perna de spătarul patului și mă ridic. Amețesc pentru câteva secunde și, după ce camera își termină rotirile, înjur în gând. „Spondiloză cervicală”... ce spondiloză îți dă toate simptomele astea, mă întreb în timp ce îmi ciupesc mijlocul frunții, care pare amorțit și azi. De trei zile am o bentiță în jurul capului, o linie complet amorțită.

Am 26 de ani și, potrivit urărilor de acum câteva zile, de ziua mea, am tot ce-mi doresc de la viață. „Ce pot să-ți mai urez eu, când tu le ai pe toate?!” Așa au început patru mesaje și două apeluri. Am tot ce-mi doresc și mult mai multe în plus. Cum ar fi atacuri de panică zilnice, amețeli, dureri de cap, linii amorțite pe frunte, tinitus, o mână invizibilă care pare să îmi tragă capul pe spate, ridicându-mi bărbia în nas, un nod în gât semipermanent și mii de „de ce?”. „De ce eu?; De ce mă simt așa? De ce trebuie să trec prin asta la 26 de ani, în loc să mă bucur de viață?”

Când iau telefonul în mână, văd un pixel mort. Blochez ecranul și punctul mort rămâne, deci nu e de vină *display*-ul, ci ochiul meu drept. Dacă o să caut pe internet ceva legat de asta, o să aflu că am o tumoră la creier. Nu ar fi prima oară când o iau în considerare, dar încep să mă întreb cum, Doamne, iartă-mă, ar trece o tumoră de trei neurologi, un CT și două RMN-uri.

Singurul ajutor de pe internet care nu m-a îmbolnăvit mai tare decât sunt a fost un forum al celor care suferă de atacuri de panică și anxietate generalizată. Acolo am citit povești care mi-au făcut pielea de găină pe tot corpul. Acolo am descoperit că toate acele atacuri de cord și cerebrale pe care credeam că le am sunt, cel mai probabil, atacuri de panică. Mi-a rămas în minte povestea unei doamne care se pensionase anticipat la 48 de ani pentru a putea sta pe o bancă, în curtea spitalului de urgențe din orașul ei ca, în cazul în care i se face rău, să aibă acces rapid la servicii medicale. La cum a arătat ultima lună din viața mea, în viitorul apropiat mă așteaptă o bancă în curtea unui spital.

Îmi alung repede gândul. Nu, nu o să-i dau voie bolii ăsteia, oricare ar fi ea, să-mi distrugă visurile și să mă

răpească de lângă oamenii pe care îi iubesc. De fapt, asta e și marea mea frică. Să mor înainte de a face lucrurile la care visez. De două luni mă tem atât de tare de moarte, încât am uitat să mai trăiesc.

E deja 08:15, dar sunt trează de cel puțin jumătate de oră. Diseară, când o să ajung la serviciu, o să regret că nu mi-am băgat picioarele în ea de durere de cap și nu am încercat să mă odihnesc mai mult. Singura mea liniște e că la serviciu nu îmi este rău. Acolo nu îmi dau voie să greșesc. Cum toată viața am respectat obsesiv regulile și principiile perfecționismului, nici nu îmi va fi rău vreodată la serviciu. Acasă – da, în vacanță – da, pe drumul către și dinspre serviciu – da, acolo – nu.

E timpul să mă ridic și să mănânc ceva. Cu toate nodurile în gât și stările de greață, pofta de mâncare e la locul ei. Prea la locul ei, aș spune. Mănânc mult, după un program haotic, simt nevoia să ronțai ceva, non-stop. Soluția asta am găsit-o pentru a-mi ține maxilarul ocupat, ca să nu mi se încheșteze. Singura problemă e că am ajuns la 66 de kg și, în toată viața mea de până acum, nu am depășit 60. Încă un 6 și obțin singurul număr pe care îl urăsc. De fapt, de două luni mai urăsc unul... unu-unu-doi. Aș vrea să mi-l șterg din memorie, poate așa nu m-aș mai gândi să îl formez de 10 ori pe zi.

Iau cearceaful de pe pat, deschid geamul larg, îl scutur și mai rămân cu ochii în jos câteva secunde.

— Dacă aș sări? Dacă mă încăpățânez prea tare să rămân, când, de fapt, sunt la capăt de drum?

Oare asta le trece prin minte celor care decid să pună singuri punct? Se gândesc că așa trec toate, se întreabă dacă scapă, dacă e destul de mare distanța până jos încât

să se vindece toate rănilile? Nu, nu mă gândesc să sar, dar mă gândesc la toți oamenii care au sărit, care au trecut de limita acceptării, și plâng. Plâng din ce în ce mai tare și îmi doresc să îi ajut pe ceilalți de acum înainte. Nu, nimic pe lumea asta nu merită să pui punct. Nu sunt singură, dar mă simt singură. Nu sunt bolnavă, dar mă simt bolnavă. Pun puncte, puncte și o iau de la capăt. Nu mă simt puternică, dar sunt. Nu mă simt curajoasă, dar sunt. Nu mă simt în stare să ies din starea asta, dar sunt în stare să ies și să o las în urmă.

Închid fereastra, mă așez pe marginea patului, las cearșaful să cadă la picioare și mă trântesc pe spate, în timp ce îmi șterg obrazii și nasul cu mâneca de la pijama roz... singurul lucru roz din viața mea acum.

„Știi ceva? Mai dă-o naiba de viață gri, culorile sunt fix la tine.”

Asta mi-a spus profesorul Nicolae, un medic neurolog de vreo 70 de ani, după ce m-a consultat a doua oară într-o lună. M-a rugat să îl cred că sunt bine și mi-a întins o carte de vizită de la o clinică de psihiatrie.

Încerc să-mi amintesc unde aș fi putut pune acea carte de vizită. În portofel e cea galbenă, pătată de cafea, de la doctorița Pandele. În sufragerie e cartea de vizită de la un specialist în vindecări miraculoase, unul dintre acești guru moderni ai internetului, fără vreo școală de specialitate. E singura carte de vizită pe care chiar o voi arunca dacă o mai găsesc. Dar unde e cartea de vizită de la domnul Nicolae?

Exact când îmi amintesc clinica și pot căuta simplu numărul de telefon pe Google, îmi aduc aminte că am băgat-o în husa cu fluturi a tabletei. „Plecată la psihiatru după fluturii din capul meu” – asta a fost cea mai isteasă

conexiune pe care o puteam face la momentul ăla. Verific totuși numărul de pe cartea de vizită cu cel de pe site-ul clinicii, poate nu mai e de actualitate. Las telefonul și mă duc să pun ibricul pe foc pentru un ceai. Pun două felii de pâine în prăjitor, scot untul din frigider și dulceața de căpșuni de la mama. De peste douăzeci de ani e micul meu dejun meu preferat: pâine prăjită cu unt și dulceață, plus ceai de tei.

Da, o să sun, dar poate puțin mai târziu. Apa din ibric clocotește, scot cutia de carton în care mi-a dat tata floare de tei uscată de ei, arunc câteva flori în apă, opresc aragazul și pun o farfurie deasupra. O să amân apelul și o să uit până la următoarea dimineață urâtă. „Nu lăsa pe mâine ce poți face azi.” Cât timp aștept să fie gata ceaiul, formez numărul. Las telefonul pe masă, îl pun pe difuzor, scot pâinea din aparat și încep să întind pe ea untul într-un strat subțire. Mai bine închid și revin mai târziu, dar exact înainte de a atinge ecranul, îi aud vocea.

— Clinica SanteP, bună ziua! Cu ce vă putem ajuta?

— Bună ziua, aș dori și eu o programare la doamna doctor Menda.

— Consultația inițială?

Nu știu exact despre ce vorbește, dar, cum nu am mai fost vreodată pe acolo, răspunsul ar trebui să fie da.

— Stați puțin să verific când are doamna doctor liber în agendă.

Aștept, în timp ce mă rog să nu aibă prea curând loc pentru mine.

— Am revenit, mai sunteți aici?

— Da, vă ascult.

— Chiar sunteți norocoasă.

Îmi vine să îi spun că știu foarte bine, am auzit recent asta. Sunt o norocoasă, fericită, am tot ce mi-aș putea dori.

— Tocmai ce a anulat cineva o programare pentru mâine la ora 13. Puteți ajunge?

Nici nu am timp să răspund că ea continuă.

— Dacă nu mâine, următoarea zi liberă este peste patru săptămâni. E mai bine mâine, nu?! Puteți ajunge?

Ce pot să fac?! Poate într-o lună stările astea de rău vor fi deja uitate cu tratamentul potrivit. Dar mâine am o altă programare la 13:15. La una dintre ele trebuie să renunț. Îi confirm și, dacă mă răzgândesc, voi suna să anulez programarea. Nu îi încurc cu nimic de pe o zi pe alta. Ar fi avut liber dacă eu nu sunam.

— Da, pot ajunge.

Pot, dar nu vreau, i-aș mai spune. Dar ea îmi cere numele și numărul de telefon și mă roagă să o sun dacă se schimbă ceva.

Nu cred în semne, dar intuiția îmi spune că exact asta e clipa în care eu pot alege direcția în care să merg. Mâine merg pentru prima oară la SanteP ori pentru a treia oară la RMN, de data asta pentru coloana lombară. Îmi răspunde Andreea, asistentul meu robot, care mă roagă să apăs tasta 1 pentru limba română, încă o dată tasta 1 pentru programări și tasta 3 pentru imagistică, după care mă anunță că voi fi transferată către unul dintre operatori. Am auzit melodia asta de prea multe ori în ultima lună. Nu vreau să o mai aud, gata, de ajuns.

— Bună ziua, numele meu este Amalia. Cu ce vă pot ajuta?

— Bună ziua, sunt Nicole Slavu, aveam o programare pentru mâine la ora 13:15, pentru un RMN de coloană lombară. Din păcate, sunt nevoită să anulez.

— Nicio problemă, doamnă Slavu. Mulțumim pentru înștiințare. Vă mai pot ajuta cu ceva?

— Nu, îi răspund scurt.

— O zi bună și multă sănătate.

Îmi închide. Gata? Asta a fost tot. Deciziile la răscruce de drumuri nu se iau mai greu?!

Strecor ceaiul, pun o linguriță de miere în el, amestec și mă așez la masă. Dulceața de căpșuni e preferata mea, dar cea din borcanul ăsta pare mai bună decât toate celelalte de până acum.

Nici nu termin de mâncat că telefonul începe să sune. E mama. Deși i-am spus de atâtea ori să nu mă mai sune dimineața, mai ales când lucrez în ture de noapte și încerc să mă odihnesc mai mult, o face din ce în ce mai des. Nu știe chiar totul despre cum mă simt în ultima vreme, dar probabil simte ceva. Sunt din ce în ce mai nervoasă la fiecare discuție telefonică pe care o avem și nu am mai trecut pe la ei de două luni. Pur și simplu nu am energie să le mai ascult glumele și apropourile.

*Pune mâna și faciți nunta, apoi un copil și gata,
se rezolvă toate.*

Aruncă pe rând replica asta, când ea, când tata, apoi râd ca și cum ar fi glumit, dar știm bine cu toții că ăsta e felul lor de a-și comunica dorințele. Aș vrea să îi întreb dacă așa au încercat ei să își rezolve problemele, făcându-ne pe mine și pe soră-mea, și să le spun că nu a funcționat.

Tocmai ce mă liniștisem puțin după ce am reușit să mă programez la medic pentru mâine, dar faptul că e 9:20 și ea sună mi-a stricat toată scurta bună dispoziție și mi-a strâns mai tare banda invizibilă pe care o am în jurul capului.

— Bună dimineața, ce faci, te-ai trezit devreme?

— Din moment ce m-ai sunat și ți-am răspuns, sunt trează, presupun.

Îi vorbesc pe un ton răstit. Vreau să simtă supărarea mea și să se simtă prost. Nu știu de ce fac asta. Nu știu de ce mă port urât cu ei. Nu ne-am certat niciodată, am avut o relație bună, oarecum bună cu ei. De când am plecat la facultate, momentele astea de furie la adresa lor au devenit mai dese. În ultimele luni, mi-e mai ușor să număr momentele în care am fost drăguță cu ei: nu-mi trebuie decât degetele de la o mână. Îi iubesc și mi-aș dori să nu fie așa. Dar parcă nu mă mai înțeleg nici ei deloc, nu respectă nimic din ceea ce le cer, spun ceea ce vor să spună, râd când vor și, dacă încerc să le spun că nu mă simt bine, aruncă replica lor cu bebelușul. Poate nu voi mai face niciodată un copil, doar așa, ca să le arăt lor că treaba asta nu o decid ei pentru mine.

— M-am trezit mai devreme, deși aș fi vrut să dorm mai mult. Mă durea capul, dar mai bine că m-am trezit. Altfel mă trezeai tu cu telefoanele tale și m-ar fi durut și mai tare.

O aud oftând și îmi dau seama că o rănesc. Sper să vorbească pe difuzor, așa cum face mai mereu, să mă audă și tata.

— Dacă știam că iar îmi vorbești așa, nici nu te mai sunam, pe cuvânt. Parcă ai cuțitul la brâu tot timpul și îl înfiți în noi cu fiecare ocazie. Chiar nu înțeleg cu ce ți-am greșit.

— Dacă îți aduci aminte, aseară ți-am zis ceva: azi lucrez de noapte și dorm până mai târziu. Dar nu, voi nu vă aduceți aminte ce vă rog. Voi trebuie să mă sunați de trei ori pe zi, să vorbim despre forma morcovului din ciorba pe

care am mâncat-o. Nimeni, absolut nimeni, niciun prieten, nici măcar David, nu vorbește cu părinții atât de des cum vorbesc eu cu voi. Toată ziua, bună ziua, voi mă sunați. Eu nu mai muncesc, eu nu mai ies în oraș, eu nu mai am viață.

Nu e chiar atât de adevărat ce zic. Nu mai sunt lângă ei de 15 ani. Ne-am obișnuit să vorbim des, dar înainte nu mă deranjau atât de tare lucrurile astea. Simt însă cum toate activitățile de zi cu zi mă sufocă. Și ei mă sufocă.

— Deci vrei să nu mai vorbim. Am înțeles, fata mea, nu te mai sunăm.

— Nu am spus asta. Vezi, dramatizezi și încerci să arunci vina pe mine. Vorbim, dar vă sun eu, când vreau și când pot.

Deja am ridicat vocea la ea mult prea tare, pe nedrept. Puteam să îi răspund scurt, să îi spun că am treabă și încheiam în liniște apelul.

Îl aud pe tata cum îi cere să-mi închidă telefonul și, înainte de a-i amenința că, dacă-mi vor închide, eu nu mai am ce discuta cu ei, observ cum apelul s-a încheiat. Nu pot să cred. Mi-au închis în nas. Chiar nu o să-i mai sun câteva zile.

Mă ridic nervoasă și lovesc din greșeală paharul cu apă. Se varsă pe masă, udă flească acea carte de vizită, apoi se rostogolește ușor și se face praf când lovește gresia. Sunt sute de cioburi pe jos, din pahar și din mine. Încep să plâng în hohote și mă întreb ce naiba se va întâmpla.

După ce termin de strâns, mă așez pe scaun, iau telefonul și îi scriu mamei un mesaj în care îmi cer scuze pentru cum sunt, pentru cum am fost în ultimul timp, iar la sfârșit o anunț că m-am programat la psihiatrie și de-asta sunt așa de agitată. Nu sunt agitată din cauza asta, dar e cea mai la

îndemână scuză pe care o găsesc. Nu îmi va răspunde, dar nici eu nu aş face-o. Simt cum lacrimile îmi inundă ochii, dar ecranul telefonului se aprinde şi citesc mesajul de la ea.

E foarte bine, bravo, o să fie bine! O să te ajute. Te-am sunat când te-am văzut activă pe WhatsApp, nu am vrut să te deranjez...

Of, mamă... şoptesc printre lacrimi. Nu m-ai deranjat niciodată. Îmi imaginez ziua în care la telefonul ăla nu îmi va mai răspunde nimeni. Ziua în care nici mama, nici tata nu mă vor mai deranja. Aşa cum pe ei acum nu îi mai sună niciunul dintre părinţii lor. Îmi pare rău, chiar îmi pare rău. Lacrimile cad una după alta. Nu le pot opri, dar trebuie. Nu vreau să ajung la serviciu cu ochii umflaţi şi roşii.

Nu mai e aşa mult până mâine...

Marţi, 12 martie 2019

Îi cer taximetristului să mă lase în faţă la BRD, pe dreapta. Trebuie să mai merg pe jos vreo 200 de metri, dar nu vreau să mă lase în faţa cabinetului de psihiatrie. Nu îmi dau seama de ce mi-aş face griji că un şofer de taxi m-ar judeca pentru o vizită la psihiatru. Sper ca asta să se schimbe într-o bună zi, iar vizitele aici să nu mai fie privite ciudat în societate.

Clinica e într-o clădire modernă de două etaje, cu geamuri mari de termopan prin care nu poţi vedea în interior şi un logo discret pe uşa de la intrare.

La recepţie mă întâmpină o doamnă înaltă, zveltă, de vreo 60 de ani, probabil o fostă asistentă ieşită la pensie sau ceva de genul. E îmbrăcată sport şi are părul alb prins în coc

în vârful capului, cu un elastic mare și roz de catifea. Nu îmi inspiră prea mare încredere și, pentru câteva secunde, chiar mă gândesc să îi cer scuze că am greșit locația și să plec.

— Doamna Slavu? mă întreabă zâmbitoare, uitându-se puțin la mine, apoi într-un carnețel negru pe care îl ține deschis pe birou. Bine ați venit! continuă ea, înainte ca eu să apuc să îi confirm cine sunt. Ne bucurăm că nu v-ați răzgândit, avem destui care fac asta, spune râzând, de parcă tocmai îmi citise gândurile de mai devreme.

— Îi înțeleg oarecum, îi răspund stingheră.

— Haideți să completăm câteva foi aici, date generale, apoi o să vă rog să urcați la etajul întâi și să așteptați pe canapea. Nu ar mai trebui să dureze mult. Erați prima pe lista programărilor de astăzi, dar a intervenit ceva și a mai venit un pacient. Este deja de două ore în cabinet, sigur o să termine curând și intrați dumneavoastră.

Cum să-i spun, eu chiar nu mă grăbesc să intru acolo. Completez hârtiile și mă gândesc ce naiba poți face în două ore într-un cabinet de psihiatrie. Ceasul de la mână arată ora 12:45. Am ajuns, ca de fiecare dată, cu 15 minute înainte de programare. Sper să ajung acasă până la 17, să fac un duș, să mănânc și să merg la serviciu în tura de seară. Am un articol important despre luptele din Siria împotriva Statului Islamic la care trebuie să lucrez. Am uitat și de durerea de cap, dar acum, când îmi amintesc de ea, pare să fie încă acolo.

Mă așez pe canapeaua de piele, fix față în față cu intrarea în cabinet. Pe ușă e o etichetă în formă de nor pe care scrie „Carla Menda, medic primar psihiatrie”.

Numele îmi aduce aminte de o altă Carla, colega mea cu un an mai mare din școala primară. Chiar nu îmi amintesc

numele de familie. Îmi amintesc exact cum arăta, o fată scundă, plinuță, cu ochii mici și alungiți, care zâmbea tot timpul. Ea asta făcea de fiecare dată când o vedeai și știam de la mama că asta făcea și când învățătoarea o întreba ceva, orice. Carla nu știa nimic în afară de a zâmbi. Trecea clasa de fiecare dată pentru că mama ei, croitoreasă la penitenciarul de femei din satul de lângă, își lua concediu la fiecare sfârșit de august și venea să lucreze gratis ca femeie de serviciu în școală. Timp de două săptămâni, mama ei spăla geamurile din toată școala, lustruia tablele, podelele, băncile și, din câte auzisem, și casa directoarei.

Câteodată o invidiam. Nu pentru situația din școală, ci atunci când treceam prin fața curții ei în fiecare duminică, de la biserică spre casă, vedeam cum întindeau o masă mare în curte, dădeau drumul la muzică tare și, de cele mai multe ori, erau așezați în jurul mesei cu mai mulți oameni, râzând și chiuind. Mă întrebam cum e să petreci așa fiecare duminică în familie. Poate nu era rău dacă pentru prețul fericirii trebuia să dai la schimb două săptămâni de spălat școala. Aș fi ales asta imediat.

— Puteți intra, aud o voce destul de groasă, dar feminină în același timp.

Revin din pauza pe care gândurile mele au luat-o spre Carla din trecut și mă ridic. Din cabinet a ieșit un tânăr de vârstă apropiată de a mea, cu ochii umflați de plâns. Arată ca și cum timp de aproape trei ore doar asta a făcut.

Intru în cabinet și nu mă aștept la imaginea din fața mea.

O doamnă blondă, scundă, cu părul prins într-o coadă împletită și breton drept, ai cărei ochelari îmi amintesc de filmele cu Harry Potter, stă sprijinită de pervaz lângă

geamul deschis și își stinge țigara într-o scrumieră colorată pe care scrie mare: *Crete*.

— Scuze pentru fum, am încercat să țin țigara afară cât de mult am putut, dar nu am mai vrut să cobor pentru asta. Deja v-am făcut să așteptați jumătate de oră. Luați loc, îmi face semn spre scaunul din fața unui birou în formă de L. Am avut o consultație programată de urgență și chiar era un caz serios. De-asta am și avut nevoie să mă descarc puțin.

Eu nu zic nimic, dar ea vorbește de parcă ne cunoaștem de ceva timp și suntem destul de apropiate. Ne despart vreo 30 de ani, dar, totuși, fața ei are tenul perfect întins. Vorbește gros, ușor pe nas, iar în vocea ei e ceva care îmi place.

— Ia să vedem, îmi spune, în timp ce se uită peste scurta descriere a simptomelor mele de pe foaia pe care am completat-o mai devreme. Mhm, spune din când în când. Și analizele? Aveți cu dumneavoastră rezultatele de la controalele pe care le menționați aici?

— Da, îi răspund scurt, având deja scos din geantă dosarul gros cu rezultatele investigațiilor.

— Ooooho, aveți ceva hârtii acolo care nu v-au mulțumit că nu v-au găsit nicio boală și v-au adus la mine, îmi spune zâmbind.

Nu mă pot concentra la ceea ce spune din cauza câinelui care stă în pătuțul de pluș din colțul biroului. Un câine cât se poate de real, un pechinez mic, bătrân, cu probabil ultimii doi dinți pe care îi mai are pe afară, cu ochii albicioși, deci și orb.

Vede felul în care mă uit în direcția lui și îmi spune:

— Ea este Mia și are 14 ani. E prea bătrână să o mai las singură acasă. Vă plac animalele?